

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: m. a. s.**, se sídlem x, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2014, čj. 080468/2014/KUSK, sp. zn. SZ_080468/2014/KUSK,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hořovice (dále též „správce poplatku“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 9. 2011, čj. MUHO/20198/2011. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobce taktéž navrhuje, nevyhověl žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku za jiné technické herní zařízení ve výši 43.667 Kč uhrazeného žalobcem dne 28. 6. 2011.

Žalobce v rámci obsáhlé žaloby nejprve upozornil na nicotnost rozhodnutí správce poplatku a dodal, že správce poplatku i žalovaný vycházeli z nedostatečných pokladů, resp. z pokladů, ze kterých dle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vycházet měli. Správce poplatku nemůže za situace, kdy se

žalobce opakovaně vyjádřil, že místnímu poplatku jeho zařízení nepodléhají, rozhodnout o neexistenci přeplatku na místním poplatku bez toho, aby měl jako podklad pro rozhodnutí k dispozici pravomocný platební výměr. Daňový řád nepřipouští stanovení daně bez vydání rozhodnutí, které je jako výsledek vyměřovacího řízení nezastupitelnou podmínkou pro předepsání daně do evidence daní. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 68/2012-34, a dodal, že z jeho podání ze dne 5. 11. 2010 a 7. 2. 2011 označených jako „*ohlášení s výhradou*“ jednoznačně plyne kvalifikovaný nesouhlas s výší poplatku i samotným zpoplatněním, a rovněž žádost o vydání platebního výměru. Není-li vydán pravomocný platební výměr, není poplatek na daňovém účtu poplatníka předepsán, a nelze pak rozhodovat o existenci přeplatku. Správce poplatku byl povinen vydat platební výměr a žalobci jej řádně doručit, neboť bez něj není možné místní poplatek evidovat a jakákoliv platba na takový místní poplatek musí být evidována jako nedoplatek. Rozhodnutí správce poplatku tak dle žalobce postrádá podklad, neboť nelze rozhodovat o existenci přeplatku bez znalosti předpisu na daňovém účtu poplatníka. Žalovaný řádně neposoudil otázku existence přeplatku a podklady, které pro takové rozhodnutí musí správce poplatku mít a k důkazu užít, jak vyplývá z definice přeplatku v § 154 odst. 1 daňového řádu. Žalobce v této souvislosti rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se otázkou daňového účtu žalobce, stavu na tomto účtu a existencí přeplatku vůbec nezabýval, věnoval se pouze výkladu pojmu jiné technické herní zařízení a v ostatních bodech zákonnost rozhodnutí správce poplatku nijak nepřezkoumával, ačkoliv je k tomu vázán § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu.

Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku existence povinnosti platit místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále jen „ministerstvo“) podle jiného právního předpisu za zařízení, která jsou koncovými jednotkami tzv. centrálního loteriijního systému (dále též „CLS“). Žalobcem provozovaná zařízení nelze podřadit pod uvedený zákonný pojem a nelze je tedy zpoplatnit dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 13. 10. 2011 (dále jen „zákon o místních poplatcích“). Místní poplatek byl žalobci vyměřen za „*jiné technické zařízení povolené ministerstvem*“, ačkoliv jej podle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 254/2008 Sb. (dále jen „zákon o loteriích“), nelze vůbec stanovit. Zákon o loteriích, na který odkazuje § 10a zákona o místních poplatcích, neobsahuje pojem „*jiné technické herní zařízení*“, ani nutnost jeho povolení ministerstvem. Má-li být tedy zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že ministerstvo vydává povolení k provozování takového zařízení. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu žalobce zdůraznil, že právní předpisy mají být srozumitelné a mají z nich plynout předvídatelné následky. Neopravňuje-li žádný předpis ministerstvo k vydání povolení provozování jiného technického herního zařízení, nelze poplatek oprávněně vybírat, a proto je rozhodnutí správce poplatku v rozporu s § 154 a § 155 daňového řádu. Žalobce je přesvědčen o nutnosti použít standardních výkladových metod, tedy zejména gramatické, systematické a logické. Historický a teleologický výklad používaný žalovaným by měl být chápán jako pomocný. Podle zákona o loteriích ministerstvo povoluje pouze loterie a jiné podobné hry, výherní hrací přístroje, tomboly, kursové sázky a sázkové hry v kasinu, přičemž lze vyloučit jeho pravomoc vydávat povolení k provozování jiných technických herních zařízení. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherních hracích přístrojů i provozování jiných technických herních zařízení, měl tak učinit formou seznatelnou, srozumitelnou a korespondující se zákonem o loteriích.

Žalobce dodal, že i přesto, že by povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry bylo považováno za povolení, které vyžaduje § 10a zákona o místních poplatcích, nenaplní koncová zařízení požadavek povolenosti ministerstvem, neboť jsou pouze schvalována. Zatímco podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích je výherní hrací přístroj kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče, „jiné technické herní zařízení“, které má být jiným technickým herním zařízením nějakým způsobem příbuzným výhernímu hracímu přístroji, není zákonem definováno. Pokud je tedy výherní hrací přístroj kompaktním a funkčně nedělitelným zařízením, mělo by tento charakter mít i jiné technické herní zařízení, přičemž tyto vlastnosti by bylo nutné vázat na průběh sázkového procesu. Jak výherní hrací přístroj, tak i jiné technické zařízení, by proto mělo být schopno uskutečnit všechny tyto prvky sázkového procesu na jednom místě. Žalobce má za to, že by za výše uvedeného výkladu nemohl být interaktivní videoloterní terminál zařazen pod pojem jiné technické herní zařízení, neboť není ani kompaktním, ani funkčně nedělitelným technickým zařízením a není schopen sám o sobě sloužit k provozování loterií. CLS je jako celek funkčně nedělitelným technickým zařízením, neboť řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Interaktivní videoloterní terminál slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 a na novelu zákona o místních poplatcích i zákona o loteriích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb. Z té plyne snaha zákonodárce o nápravu chyb provedených zákonem č. 183/2010 Sb. Za výkladu, jaký činí žalovaný, by bylo možné považovat za „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem“ prakticky jakýkoliv nástroj či přístroj, který by byl, byť jen na okraj, zmíněn v povolení, či některé jeho příloze. Na podporu svých tvrzení o nepovolování jiných technických herních zařízení žalobce ještě odcitoval výroky rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 11. 2008 a 4. 8. 2008 s tím, že ministerstvo povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení či jinak označeného přístroje.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a s odkazem na nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 požádal o přiznání náhrady nákladů řízení. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní body jsou shodné s odvolacími námitkami, se kterými se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Poukázal rovněž na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2040/14, jímž byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná ústavní stížnost proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Praze se stejným předmětem řízení. Žalobce výslovně požádal o vydání platebního výměru pouze v rámci ohlášení ze dne 5. 11. 2010 za dva přístroje za období červen 2010. Dne 5. 8. 2011 výslovně požádal pouze o vrácení údajného přeplatku za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 za celkem 13 kusů přístrojů. Dne 28. 6. 2011 zaplatil místní poplatek ve výši shodující se se zákonnou povinností, správce poplatku proto nebyl povinen oznámit platebním výměrem vyměření daně. Pro období od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011 žalobce nepodal žádnou žádost o vydání a zaslání platebního výměru. Žalovaný dále zdůraznil, že pojem jiné technické herní zařízení je zákonný termín a o jeho významu není pochyb. Odkázal v této souvislosti na nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Videoloterní terminál je koncovým přístrojem a hra je provozována prostřednictvím „centrální“ jednotky. Žalovaný neshledal ani nicotnost rozhodnutí správce poplatku. Hranice přezkoumání rozhodnutí z hlediska nicotnosti závazně upravuje § 105 daňového řádu, přičemž podmínky nicotnosti v dané věci nebyly naplněny.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na podané žalobě. K argumentaci, že pro období od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011 nepožádal o vydání platebního výměru, žalobce uvedl, že po celou dobu platila obecně závazná vyhláška města Hořovice č. 1/2010 beze změn. Ke změnám nedošlo zejména v oblasti ohlášení a platilo, že se mají zařízení ohlásit do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva, resp. od účinnosti vyhlášky. To žalobce učinil dne 5. 11. 2010 a požádal o vydání platebního výměru. Další podání byla již pouze doplněním této ohlašovací povinnosti bez opakování argumentů z ohlášení. Žádost platila po celou dobu trvání poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost dle vyhlášky vzniká povolením zařízení a není tedy zřejmé ani to, zda bude zařízení provozováno po celé období, a tedy jakou výši bude poplatková povinnost mít. Nadto je takový postup v přímém rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 68/2012-34. Podle žalobce je zřejmé, že v řešených věcech poplatková povinnost a její výše přezkoumávána nebyla. Správce poplatku se podrobně nezabýval ohlášením, počtem zařízení, dobou jejich provozování ani dalšími aspekty ovlivňujícími výši poplatkové povinnosti. Žalobce doplnil, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 113/2013-41, má však za to, že je v rozporu se závěry rozšířeného senátu. Pokud by byly přijaty závěry pátého senátu, pak by bylo žalobci upřeno právo se proti takovémuto vyměření řádně v řízení bránit odvoláním, došlo by k porušení zásady dvojinstančnosti řízení a v tomto „vyměřovacím“ řízení by byla porušena základní procesní práva žalobce. Žalobce dodal, že proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu podal ústavní stížnost.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný s takovým postupem soudu nevyslovili nesouhlas.

Ve vztahu k první skupině žalobních námitek, v níž žalobce argumentuje nicotností a nepřezkoumatelností napadených rozhodnutí správních orgánů, a stejně tak upozorňuje na nedostatečné podklady pro vydání těchto rozhodnutí, neboť bez existence pravomocného platebního výměru nelze rozhodovat o přeplatku na místním poplatku, ze správního spisu v dané věci mimo jiné plyne, že žalobce doručil dne 8. 11. 2010 správci poplatku podání označené jako „*Splnění ohlášení s výhradou*“. Dne 5. 8. 2011 pak žalobce správce poplatku požádal o vrácení místního poplatku za v žádosti označená „*jiná technická herní zařízení*“, který dne 28. 6. 2011 uhradil v celkové výši 43.667 Kč. Správce poplatku však rozhodnutím ze dne 5. 9. 2011, čj. MUHO/20198/2011, žádost na vrácení přeplatku zamítl s tím, že přeplatek nevznikl. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí pak žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce poplatku potvrdil.

Shora reprodukovánými námitkami se za obdobných právních i skutkových okolností (a to přímo ve věci žalobce) již judikatura správních soudů zabývala. Žalobce ostatně sám v replice k vyjádření žalovaného upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 113/2013-41 s tím, že jej však považuje za rozporný s usnesením rozšířeného senátu téhož soudu čj. 2 Afs 68/2012-34, a napadl jej ústavní stížností. K tomu je nicméně třeba uvést, že ústavní stížnost zmiňovanou žalobcem Ústavní soud odmítl (usnesení ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3089/14), přičemž na shora označený rozsudek pátého senátu posléze navázaly i další senáty Nejvyššího správního soudu [viz např. rozsudek ze dne 22. 1. 2015, čj. 6 As 55/2014-43 (ústavní stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 905/15)].

V nyní projednávané věci je z hlediska skutkového shodná situace s výše označenými věcmi projednávanými Nejvyšším správním soudem a spočívá v tom, že žalobce „s výhradou splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušných obecně závazných vyhlášek, sám si poplatky vypočítal a zaplatil je. Následně podal žádosti o vrácení zaplacené částky jako přeplatku. Těmto žádostem správci poplatku nevyhověli s tím, že na osobním daňovém účtu žalobce nevykazují žádný přeplatek. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, která byla zamítnuta“. Nejvyšší správní soud pak ve vztahu k namítanému rozporu postupu správce poplatku s výše označeným usnesením rozšířeného senátu dovodil, což je ostatně žalobci jistě dobře známo z jiných soudních rozhodnutí v jeho věcech, že závěry plynoucí z daného usnesení rozšířeného senátu dopadají na jiný skutkový stav, než je dán v případě žalobce. Trvat na tom, aby hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek byla přezkoumána v řízení o vydání platebního výměru, by bylo za situace, kdy byla tato povinnost plnohodnotně přezkoumána v řízení o navrácení přeplatku, pouhým formalismem. Krajský soud v Praze se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu, které jsou aplikovatelné i v projednávané věci, plně ztotožňuje. Ve vztahu ke konkrétním námitkám vzneseným v této souvislosti žalobcem v dané věci je pak třeba v souladu s výše již citovanou judikaturou uvést, že správce poplatku postupoval v souladu se zákonem, neboť se zabýval žalobcem uplatněnou žádostí o vrácení přeplatku. V rámci řízení o této žádosti se správní orgány výslovně zabývaly existencí vratitelného přeplatku v závislosti na posouzení hmotněprávní povinnosti poplatek uhradit. Je sice pravdou, že odůvodnění rozhodnutí správce poplatku v části týkající se samotné (ne)existence přeplatku je kusé, nicméně z kontextu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zjevné, že správní orgány dospěly k závěru, že žalobce byl k poplatku povinen, částky na kreditní straně osobního daňového účtu nepřevyšovaly předpis na debetní straně účtu, a nemohl tak vzniknout přeplatek ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu. Vznik přeplatku v důsledku jiných než sporovaných poplatků ostatně žalobce ani nenamítá a neuvádí, jak by se absence podrobného odůvodnění týkajícího se jeho daňového účtu mohla týkat rozhodnutí ve věci samé. Vytýká-li pak žalobce v této souvislosti nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, lze k tomu poznamenat, že otázky stavu jeho daňového účtu se odvolací námitky žalobce netýkaly. Pokud žalobce v replice k vyjádření žalovaného ještě zmiňuje, že správce poplatku se podrobně nezabýval ohlášením, počtem zařízení, dobou jejich provozování ani dalšími aspekty ovlivňujícími výši poplatkové povinnosti, nelze přehlédnout, že žalobce kromě obecného zpochybnění skutečnosti, že mu poplatková povinnost svědčí, žádný ze zmíněných údajů nezpochybnil, správce poplatku proto logicky vyšel z ohlášení žalobce, ostatně z odůvodnění rozhodnutí správce poplatku je zřejmé, jakých zařízení se konkrétně týká. Rozhodnutí správních orgánů v dané věci tak nelze podle zdejšího soudu považovat za nezákonná, nepřezkoumatelná ani nicotná a v návaznosti na výše uvedené pak nemůže být důvodná ani žalobní námitka týkající se chybějícího podkladu (platebního výměru) pro rozhodování o vrácení přeplatku.

Žalobce dále zpochybňoval oprávnění ministerstva povolovat provoz jiného technického herního zařízení. I v tomto hledu je nutno odkázat na již existující bohatou judikaturu správních soudů (včetně věcí týkajících se přímo žalobce; srov. např. shora již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 55/2014-43). V souladu se smyslem a účelem povolování loterie je dle Nejvyššího správního soudu třeba vykládat pravomoc ministerstva tak, že povoluje svým rozhodnutím nejen hru či loterii jako celek, ale také (a především) umístění koncových herních zařízení. Pokud žalobce argumentoval gramatickým výkladem posuzovaného pojmu a zdůrazňoval, že zákonné ustanovení zmiňuje zařízení povolená ministerstvem financí, pak ani tato argumentace není důvodná. Dovožuje-li

žalobce, že koncové videoloterní terminály jsou ministerstvem pouze doplňovány do původního povolení, nikoliv samostatně povolovány, čemuž odpovídá i dikce výroků rozhodnutí ministerstva, na které odkázal, je třeba uvést, že i tento argument byl judikaturou již v minulosti opakovaně vyvrácen v žalobci známých rozsudcích. To, zda výrok zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, pak není podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí. Pokud pak jde o žalobcem zmiňovaný výklad § 50 odst. 3 loterijního zákona, resp. zpochybňovanou pravomoc ministerstva, i touto otázkou se již judikatura zabývala. Jak plyne např. z rozsudku čj. 5 Afs 113/2013-41, *„Nejvyšší správní soud není se stěžovatelem ve sporu, že pojem loterie nebo jiná hra nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem VLT. (...) Na rozdíl od stěžovatele však ... vnímá § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví všechny podmínky provozování, použité v souvislosti s povolováním, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních VLT v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování“*.

Namítá-li žalobce, že videoloterní terminály nelze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, nezbyvá než zopakovat, že Nejvyšší správní soud, jakožto orgán zajišťující jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (srov. § 12 odst. 1 s. ř. s.), se s podstatou této argumentace žalobce neztotožnil. Předně lze poukázat např. na rozsudek čj. 2 Afs 37/2013-26, z něhož plyne obecný závěr, že *„interaktivní videoloterijní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka, přičemž § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“*. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné také uvedl, že *„aby bylo možno považovat technické zařízení za „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce (...). Pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, mohli by provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.“* Citovaný právní názor reflektovala i následná judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky čj. 1 Afs 55/2013-37 nebo čj. 9 Afs 62/2013-108). Závěry citované judikatury správních soudů opakovaně potvrdil i Ústavní soud (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 3718/13 ve věci ústavní stížnosti žalobce). Opakovaně již Nejvyšší správní soud vypořádal i námitku žalobce týkající se porušení principu *in dubio pro libertate* (*in dubio mitius*). Jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu vydaných přímo ve věcech žalobce čj. 2 Afs 57/2013-34 nebo čj. 5 Afs 113/2013-41, k aplikaci zmíněného principu je třeba přistoupit v případech, kdy je přítomen rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný a formalistický. Ani žalobní námitky zpochybňující samotnou

možnost stanovit poplatek za „jiné technické zařízení“ tedy zdejší soud s ohledem na existující bohatou judikaturu (na kterou v podrobnostech odkazuje) neshledal důvodnou.

Vzhledem k tomu, že žádná ze vznesených námitek nebyla důvodná, dospěl Krajský soud v Praze v návaznosti na výše uvedené k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. K jeho návrhu, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13, je třeba uvést, že závěry citovaného nálezu se na žalovaného jako na státní orgán nevztahují. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. srpna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová